

Al Jennings: Pesnik in bandit

Vrgel sem se na pesek in sem od srda in jeze tolkel ob tla. Bil sem razburjen in skrušen in sem hotel stran, stran, hotel sem sam poizkusiti svojo srečo.

Ladje sem poznal bolje kakor vodna podgana. Pravkar so nakladali tovore. Zlezal sem na stari »Fleetwood« in se skrill med zaboje. Tako sem prišel v Cincinnati, beden in zapušen, kakor morda ni bil še nikoli noben majhen begun.

Vrhu vsega pa sem bil toliko zmešan in sem si bil vtepel v glavo, da moram postati glasbenik. Nekaj malega sem znal na pozavno. Pri ljudskem gledališču, nekakšni preprosti, ceneni vrtni pivnici, sem dobil mesto. Štiri dni sem delal kakor suženj. V soboto zvečer sem šel in sem ves prestradan zaprosil upravitelja za plačo. Vse te dneve sem jedel samo to, do česar sem kakorkoli kje prišel. Ob času obedov sem se smukal po beznicah in krémah, se tihotapil okrog in tu pa tam ukradel z mize kakšen kos kruha z maslom, mogoče dva, dokler me nazadnje niso vrgli čez prag.

— Ti mali, zamazani ušivec, je upravitelj kričal name in klel, kakor svoj živ dan nisem slišal nikogar. Glej, da izgineš!

Pahnil me je ob zid. Staro, težko pištolo sem nosil s seboj. S to pištolo sem ustrelil nanj in zbežal.

Strel je padel v prazno. To sem še videl, videl sem pa tudi, da moram bežati. In tako sem dirjal in se nisem ustavil prej, dokler nisem zlezal v prazen vagon vlaka, ki je vozil v St. Louis. Bil je to živinski vagon in skrill sem se v seno in zaspal in sem spal tako dolgo, dokler me niso odložili v Kansasu v klavnici.

Zdaj sem bil prvokrat v resnici na begu. Če enajstleten otrok poizkusi umor, je to zelo sitna reč, toda jaz sem vedel za en sam zakon: za obrambo samega sebe. Morda družba druge otroke štiti in varuje. Jaz sem si moral vsako skorjico kruha zmirom priboriti čisto sam. Zmirom sem bil prisiljen, da sem ali sam vzel zakon v svoje roke ali pa sem se dal od žalostne bede pomandirati v tla, od bede, ki je opustošila vso mojo mladost.

Spet je bil boj, s čimer sem si za malo časa pridobil pribežališče v klavnici. Z otroškim tiranom na tistih dvoriščih sem se sporekel, pa sva se udarila drug z drugim, dokler nisva onemogla oba. Odrasli ljudje so stali tam okrog in kričali od smeha. Kri mi je lila iz nosa in ust. Boj je ostal neodločen.

Oče malega tirana je prišel k meni in mi stisnil roko. Vzeli so me s seboj na dom in mesec dni sem ostal pri njih. Po enem tednu sva bila oba bojevnika že pripravljena, da bi drug za drugega šla v smrt. Nobenemu drugemu otroku v klavnici ni bilo obstan-

ka pred nama. Čeprav je bila mati mojega prijatelja nekam nemarna in je zelo pogostem pila, je vendar imela v sebi tisto solčno prijaznost človeka, ki je moral v svojem življenju mnogo prestradati in pretrpeti. Bila mi je kakor mati.

Na starem vozu smo se vsi skupaj peljali na polje. V bližini mesteca La Junta je potem prišlo do katastrofe, ki je uničila moje življenje.

Al Brown se je napil whiskyja. V prepiru smo si pripravili prenočišče. Na odprtem ognju je vrel fižol. Oče Brown je stopil k ognju in pogledal v lonec. — Ze spet fižol! se je razjezil, sunil lonec in ga prevrnil. Brez besede je njegova žena lonec pobrala in ga z njim treščila po glavi. Kakor mrtev se je zrušil na tla.

Njun sin in jaz sva bežala stran, kakor daleč sva mogla, do konca prerije, kakor sva imela zmirom navado, kadar sta se onadva sprijela.

Ona je prišla za nama in vrnila sva se z njo, napregla je in posodo zmetala na voz.

— Johnny, poberi svoje stvari, gremo, je rekla. Še nikoli v svojem življenju se nisem čutil tako osamljenega. Johnny me ni hotel samega pustiti tam. Začel sem jokati. Žena je prišla še enkrat nazaj. — Jaz te ne morem vzeti s seboj, otrok, je rekla.

Mene je bilo strah teme in tišine. Oklenil sem se je. Ona pa me je sunila stran, zlezla na voz in se odpeljala ter me pustila samega pri možu, ki ga je — tako je mislila — ubila.

Povodenj v Šleziji

Angleška hladnokrvnost

Slavnemu angleškemu slikarju Thornville-u so nekoč naročili, naj preslika strop neke kapelice v znameniti londonski cerkvi sv. Pavla. Thornville je naročilo sprejel in za slikarja so res postavili v cerkvi visok oder do stropa kapelice. Odra pa niso ogradili, čeprav je bil slikar vsled te malomarnosti vedno v nevarnosti, da pade skoro 100 metrov globoko na kameniti cerkveni tlak.

Nekega dne je pa slikar dovršil glavo sv. Pavla in je hotel pogledati še od daleč, kako slika učinkuje. Z roko si je zasenčil oči, potem pa je začel korakati nazaj. Pri tem je popolnoma pozabil na to, da oder nima ograje, tako zelo je bil v sliko zaopljen. Slikarja pa je opazoval lord Arndel. Ta je videl s strahom, da manjka slikarju le še dober korak do roba. Hotel ga je že poklicati — toda kaj, če bi se slikar vsled klica tako prestrašil, da bi prav gotovo padel vznak na tla? Tu je lord prišel na sijajno rešilno misel: prijel je za jopič, ki je bil namočen v črno barvo, ter ga zagnal z vs silo v sliko. »Za božjo voljo, je zaklical slikar, in priskočil k sliki, »kaj pa vendar počnete?« — »Vaše delo sem uničil, vaše življenje sem vam pa rešil,« je lord odgovoril hladnokrvno in opozoril slikarja, v kakšni nevarnosti je bil. Slikar se je naknadno tako prestrašil, da je moral več dni ostati v postelji. Za spomin na svojo čudežno rešitev pa je naslikal sliko, ki predstavlja najbolj nevaren trenutek vsega tega dogodka. Sliko hrani še danes rodbina lordov Arundel.

Umetna kri

Misel, kako bi se dalo pomagati bolnikom, ki so izgubili mnogo krvi, z vbrizgovanjem sveže krvi drugega človeka, ni nova; vendar pa vzbrizgavanje tuje krvi v človeško telo ni tako preprosta stvar. Tuja kri mora biti ne samo popolnoma zdrava, ampak mora biti bolnikovi krvi tudi sorodna; dolgoletne preiskave so namreč dognale, da obstoje 4 glavne vrste krvi in okoli 30 »pod-vrst«. Velike bolnišnice imajo sicer zapisanih precej naslovov ljudi, ki so pripravljene dajati svojo kri (navadno proti primerni odškodnini), toda v silni ni vedno lahko najti primerne človeka. Zdrav človek odda lahko brez škode vsakih pet tednov po pol litra krvi, več pa ne more.

Ameriški zdravnik dr. Summers pa poroča v nekem ameriškem zdravniškem listu o novi metodi, kako se da kri nadomestiti s sokom neke rastline, ki raste v Indokini. Dr. Summers je na svojem potovanju po tej deželi opazil, da vbrizgavajo domačini ranjencem in bolnikom sok, ki ga daje na poseben način pripravljena rastlina, ki spada v vrsto lijan. Dr. Summers je opazoval učinke tega zdravljenja in se je kar čudil. Začel je sam delati poskuse na živalih in se je prepričal, da ima tisti sok res kar čudodelno moč.

Svoje poskuse je delal najprej na prešiču,

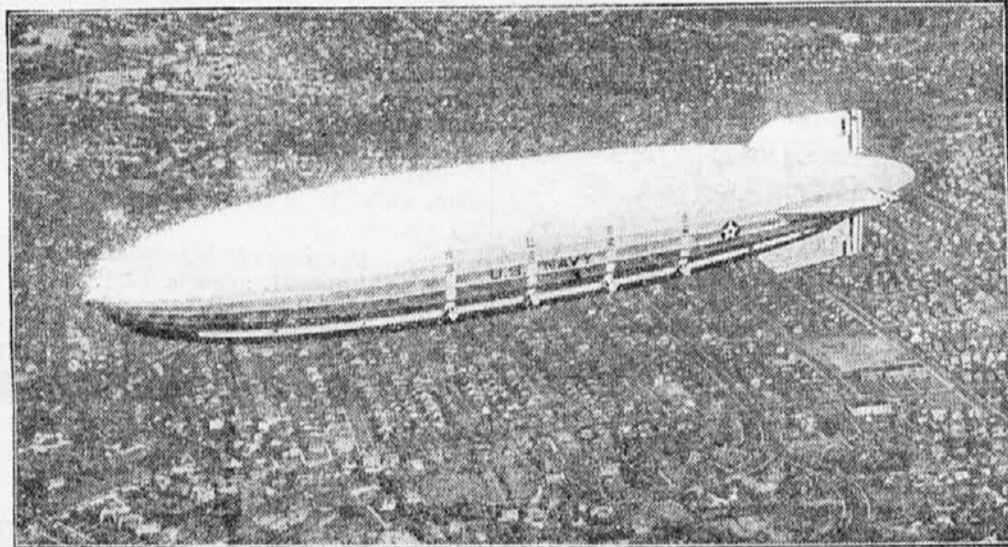
ki mu je odvzel v treh tednih polagoma toliko krvi, da se je žival že bližala svojemu koncu. Ko pa je žival vbrizgnil zgoraj omenjeni rastlinski sok, se je prešič v nekaj urah tako popravil, da je tekal in jedel, kakor da se mu ni nič zgodilo. Popolnoma opomogel si je tudi neki konj, ki si je pri dirki zlomil nogo in izgubil mnogo krvi. Konju so vbrizgnili dr. Summersov rastlinski sok in konj je kmalu zopet bil poraben.

V bolnišnico, ki jo vodi dr. Summers, so pripeljali tri ženske, ki so obolele na raku. Pomagala bi bila samo operacija, toda zaradi oslabelosti si jih niso upali operirati. Dr. Summers jim je vbrizgnil svoj rastlinski sok in vse tri ženske so se nenavadno hitro tako okrepile, da so nevarno in težko operacijo srečno prestale.

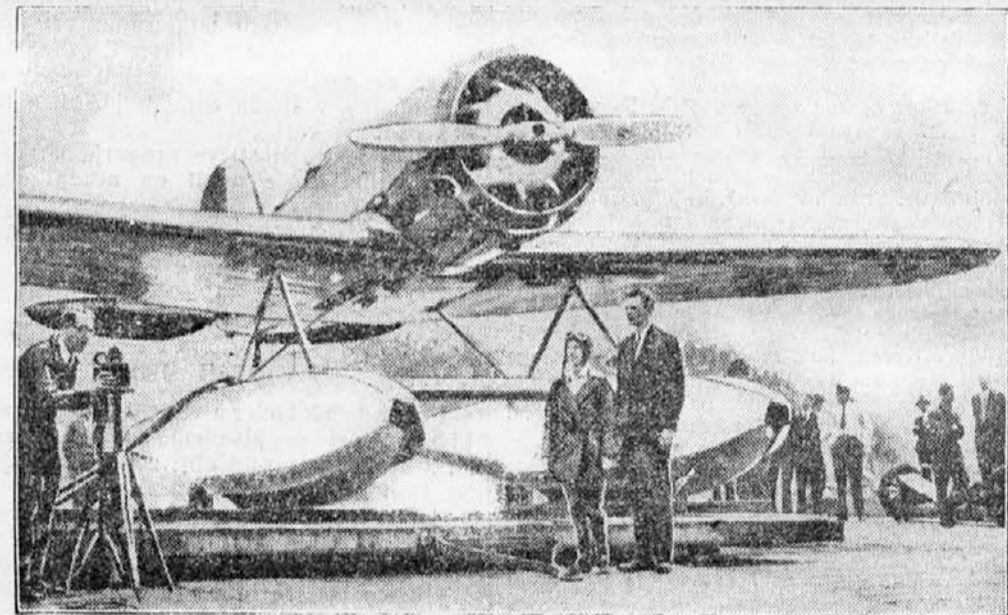
V neki beznici so pa lopovi nevarno ranili nekega trgovca. Prebodli so mu z nožem leva

pljuča in kos srca. Moža so takoj obvezali in prepeljali v bolnico, a kljub takojšnji pomoči je izgubil silno mnogo krvi. V bolnišnici so mu rano takoj zaprli, da se kri ni mogla več odtekati, potem pa so mu vbrizgnili rastlinski sok. Učinek je bil takoj viden: možu se je vrnila zavest takoj in v nekaj tednih je bil popolnoma zdrav.

Tako pripovedujejo — ameriški listi.

Prva vožnja vojaškega ameriškega zrakoplova »Akron«.

Nezgodna letalca Lindbergha

Letalec Linbergh se je s svojim letalom na Kitajskem ponesrečil in je padel v reko Jangtse. Iz vode so rešili Lindbergha in njegovo ženo angleški mornarji, ki so bili slučajno v bližini.

Mednarodna razstava avtomobilov v Parizu

Novost na cestni železnici

V Monakovem hočejo odpraviti klicanje postaj; nova iznajdba omogoča sprevozniku, da z enim samim pritiskom sproži napravo in že se pokaže na plošči ime naslednje postaje.

Zamorci in parfum

Carinski uradniki v francoski koloniji Senegambiji so opazovali, da domačini naročajo iz Francije neverjetne množine parfumov. Tega nenavadnega pojava si dolgo niso mogli razjasniti. Iznajdljiv carnik pa je le prišel na misel, da zamorci parfumov brčkone ne rabijo toliko zaradi prijetnega vonja, ampak zaradi običajnega dodatka alkohola k parfumu. Med zamorci se je bilo namreč v najnovjšem času razpaslo strahovito pijančevanje in vlada si ni mogla drugače pomagati, da pride v okom temu zlu, kakor da je silno dvignila carino na alkoholne pijače. Vsaka pijača, ki je imela v sebi več kot 25 odstotkov alkohola, se je vsled tega silno podražila. Zaradi te podražitve je res vživanje opojnih pijač znatno padlo, od dne do dne pa je naraščal uvoz parfumov. To je ugotovil zgoraj omenjeni carnik na podlagi uvozne statistike in je res dal različne parfume kemično preiskati. Preiskava je dognala, da ima carnik prav: ugotovili so namreč, da imajo parfumi, ki so bili namenjeni za zamorce, tudi do 90 odstotkov alkohola v sebi. Izdelovalci parfumov v Franciji so bili namreč kmalu zvedeli, čemu rabijo zamorci parfume in so takoj začeli izkoriščati ugodno priliko za kopičenje lepih dobičkov.

Humor

Ona: Laganje ni moja slaba stran!
On: »Vem — to je tvoja močna stran!«